

Predikan av Solveig Högberg - Palmsöndagen 2023 i S:t Peters kyrka

Sak 2:10-13,
Fil 2:5-11,
Joh 12:1-16

Vägen till korset

Palmsöndagen utmanar oss att våga gå över gränser, att ta ett steg i rätt riktning, också när det tar emot.

Jesus gjorde det för vår skull.

Han gick dit han var sänd för att utföra det som var hans uppdrag.

På Palmsöndagen rider han in i Jerusalem och höjdpunkten i hans uppdrag tar sin början.

När han väl kommit in i Jerusalem finns det ingen väg tillbaka.

För Palmsöndagens berättelse om intåget i Jerusalem handlar – under den glada ytan – om Jesu inre kamp med sin uppgift.

Palmsöndagen påminner oss inte om Jesu kamp mot sina motståndare, utan om hans kamp med sig själv.

När Jesus red in i Jerusalem visste han att folket jublade över sina egna förväntningar och drömmar och inte över Guds plan.

Jublet över honom byttes mycket riktigt snart i hat.

Berättelsen om Jesu ankomst till Jerusalem är inte en berättelse om hjältemod utan det är en berättelse om en man som visste vad han måste och tvingade sig själv att göra det.

Kampen och förtvivlan finns där. Men han ger inte upp sin trohet mot Gud.

Rubriken för denna dag är ”Vägen till korset”.

På Palmsöndagen lyssnar vi gärna till och är själva med i lovsången och Hosiannaropen, det är en del av denna dag, men rubriken visar också på färdriktningen för denna dag:

den väg som Jesus rider in genom Jerusalems stadsmur leder fram till frälsningsuppdragets fullbordning på korset. Mitt i hyllningarna har Jesus redan tagit sikte på korset.

Tänk att någon kan handla på detta sätt!

För oss som vet att historien slutar med uppståndelse och glädje kanske det verkar självklart att Jesus skulle välja att fullfölja Guds vilja, men den smärta

som Jesus fick genomlida var obeskrivlig. Och han visste det i förväg!

Men nu är det ju Jesus det handlade om, kanske kan vi på det sättet hålla det lite ifrån oss. Han var ju ändå Guds son. Det var något unikt det som skedde.

Ja, det var det verkligen.

Men Paulus uppmanar oss i Episteltexten och i den psalm som bygger på det bibelordet: "Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Jesus Kristus".

Man kan undra vad det kan få kosta att utföra det som man tror är sant och rätt, helt enkelt att ha Krist sinnelag?
Hur stort pris är uppdrag värt?

Av Palmsöndagen kan vi lära oss att inte snegla på andra människors bifall eller motstånd, när vi försöker följa Guds vilja.

Plötsligt blir händelserna personliga, det inte lika möjligt att hålla det ifrån sig och tro att Palmsöndags upplevelserna bara handlar om Jesus, nu är vi indragna i det hela.

Hur kan det vara möjligt att ha samma sinnelag som Jesus? Är inte det omöjligt för oss som bara är vanliga människor?

Svaret på de här frågorna fick vi i den gammal testamentliga läsningen där det flera gånger står att Gud lovar att han ska komma till sitt folk och ta sin boning i dem.

När vi öppnar oss så att Gud kan ta sin boning i oss, betyder det att vi har möjlighet att äga samma sinnelag som fanns hos Kristus.
Det finns alltså ett samband mellan i vilken omfattning vi låter Gud ta gestalt i oss och vilket sinnelag som vi har.

Och ändå finns protesten och frågorna där: kan jag verkligen ha samma sinnelag som Jesus, är det inte väl pretentiöst att tänka så?
Och hur vet jag att jag har samma sinnelag?

Paulus berättar, på andra bibelställen, om vad som kännetecknar Kristi sinnelag och alltså om vad som skulle känneteckna våra sinnen.

Han lyfter upp ord som lydnad, utgivande, ödmjukhet och inte minst kärleken. Är vi ärliga så är väl flera av dessa egenskaper inte särskilt populärt i vår tid. Dessa ord står för att vi finns i en relation till andra människor, medan mycket i vår tid handlar om det individualistiska.

Men kanske är dessa egenskaper just därför ändå mer kraftfulla. De visar att den

som vill bekänna sig som kristen kan få vara med och visa på ett alternativt sätt att leva.

Runt Jesus fanns många människor som ville hindra det äkta livet, hindra den generösa kärleken.

Vi hörde om Judas Iskariot som ville hindra Maria att, med den dyrbara oljan, smörja Jesu fötter och han hade ett förslag på en alternativt handling; att ge till de fattiga.

Men såg man bakom den goda tanken så fanns något annat.

Det som han sa var inte i ödmjukhet eller kärlek. Orden speglade inte hans inre tankar.

Judas var en tjuv och hade inte alls tänkt ge pengarna till de fattiga. Men visst lät hans protest förståelig och kanske som en god tanke. Varför slösa bort det som skulle kunna komma fler till nytta.

Men som Jesus sa vid ett annat tillfälle ”av frukten känner man trädet”.

Om du och jag funderar över vilket sinnelag vi har, om vi är osäker på i vilken utsträckning vi äger samma sinne som Kristus så skulle man kunna gå en ”bakvägen” för att testa detta.

Vi kan se på våra liv. Vilka frukter blir det av vårt eget liv?

Några exempel, som kanske är utmanande, men ändå klargörande för hur jag har funderat:

Är vi en som alltid vill bestämma, alltid vill ha sin vilja igenom, alltid vill ha sista ordet?

Ja, då är det kanske inte omöjligt att det fattas en del av lydnaden och viljan att låta sig ledas.

Eller är vi den som lätt kör över andra, gärna framhäver oss själva? Då är det inte omöjligt att det finns en del brister i ödmjukheten.

Eller, ytterligare en bakväg för att testa oss: är vi en som alltid vill ha mer, alltid vill ta för sig, ofta kräver. Då kanske det inte finns så mycket av utgivande/offrande.

Bara några enkla exempel som kanske inte eller förhoppningsvis inte passade på oss.

Men vi behöver då och då rannsaka (granska, pröva, forska) oss själva för att medvetandegöra oss själva om vilket sinnelag som finns hos oss.

Jag sa i början att en av de saker vi kan lära oss idag är att inte snegla på andra människors bifall eller motstånd när vi vill följa Guds vilja.

Människors relation till oss förändras, men Guds vilja förändras aldrig.

Därför kan vi enkelt säga att hjärtats kompass måste visa mot Gud, och det är den vägen som vi också ska gå. Och det får vi göra tillsammans med Jesus, även på de dagar som kan vara lika komplicerade och komplexa som Palmsöndagen.

På Palmsöndagen och genom Palmsöndagens texter kan vi lära oss mycket om oss själva.

Den här dagen lär oss att Jesus följde Guds vilja.

När han rider in i Jerusalem framstår han som en kung, för dem som inte såg bakom det yttre, men han är konungen som segrar genom att lida och dö och som härskar över oss inte i kraft av sin makt utan i kraft av sin utgivande kärlek.

Därför kan vi också stämma in i ”hosianna”, det gamla jubelropet som på en gång är en bön om hjälp och ett trosvisst tack för den hjälpen.

BÖN

Herre Jesus Kristus, tack för att vi får göra som du, överlämna oss åt vår himmelske Fader och i honom finna vår förankring.

Du har visat att hans kärlek bär i allt och genom allt.

Tack för att också vi får leva i förtroende till hans kärlek och ge honom fria händer att forma oss inifrån till tjänst för Guds rike.

Amen